

Grotesk ~ A Gotik Destansı

GE Graven tarafından

Bölüm III

Abbaye des Gardiens ~ Auvergne Eyaleti ~ Orta Fransa

Gardens Manastırı, büyük bir taş tepenin üzerinde yer alan ve heybetli bir görünüme sahip, surlarla çevrili bir manastırdı.

Orta Fransa'nın vahşi toprakları. Manastırın altında, tepenin derinliklerinde kıvrılarak ilerleyen karmaşık bir labirent gibi yeraltı mezarları vardı. Gardiens'in dilenci rahipleri arasında kıdemli olan Rahip Ivan Gogu, on yıldan fazla bir süre önce manastıra geldiğinden beri yeraltı mezarlarının sorumluluğunu üstlenmişti; ve bu süre zarfında, bu geniş mezar, kalbine ağır bir yük olan bir tür taş kefaret haline gelmişti. Kaba cübbesi, aceleyle ilerlerken, sürekli düz durarak ve sürekli aşağıya doğru inerken, kıvrımlı geçitlerde fısıldıyordu . Çoğu rahip nadiren bu kadar büyük derinliklere inerdi; taş duvarlara sıkıştırılmış seyrek kuru meşaleler, daha önce kullanılmadığının kanıtını gösteriyordu. Ziftli geçitte dallanan damarlar yoktu ve içi boş ana arter, cehenneme giden siyah tuğlalı bir yol gibi yerin derinliklerine doğru uzanıyordu.

İvan'ın sandaletlerinin tıkırdayan adımları, kaba, taştan oyulmuş duvarlarda yankılanmadan tamamen kayboldu . Aşağı doğru inerken hava iyice soğuk ve bayatladı; demir pası ve ıslak kayanın keskin kokusu havada ağır ağır asılı kaldı.

Sürekli alçalan geçit. Yol dikleşip daraldıkça, sıkı taş duvarlar giderek daha da birbirine yaklaşıyordu. El feneri, yoğunlaşma ile kaplı, artık ıslak olan geçit zeminini daha da aydınlatıyordu. Bir elinde el feneri, diğer parmaklarıyla karşı duvarı yoklayarak, Ivan, parıldayan granit yolda kaymamak için yavaş ve dikkatli bir şekilde, giderek kısalan adımlarla ilerlemeye başladı.

Bu derin tünelin tek amacı, yeraltındaki tatlı su kaynağına ulaşmak ve manastırın yeraltı mezarlarına bol ve saf su sağlamaktı.

En zorlu şarap yapım mevsimleri için. Bu amaçla ve güneşli tepenin çok derinlerinde, tünel, yüzyıllarca süren doğal erozyonla aşınmış düzensiz taşlardan ve pürüzsüz yüzeylerden oluşan açık ve mağara benzeri bir boşluğa açılıyordu. Sonunda, meşalenin yolu aydınlatacak hiçbir şey bulamadı. Gardiens keşişleri bu karanlık ve ıssız yere Kuyu Deliği adını verdiler. Derin, taşlarla kaplı bir hendek, boşluğu bölerek hızlı ama sessiz bir yeraltı kaynağını yönlendiriyordu.

Kuyu deliğinin karanlığından tünel boyunca bir inilti yankılandı. Ses bir çocuğun sesiydi, ama bu hüzünlü çığlık bir ömür boyu süren sefaletin acısını dile getiriyordu. Bir hıçkırık daha koptu ama boğuldu, sanki keder ve gurur, acı çeken ve zavallı bir göğsün içinde durmaksızın savaşıyordu. Boğuk hıçkırıkların ardından hırıltılı nefesler geldi, sonra sessizlik—sonra bir başka keder patlaması. Döngü karanlıkta yankılanarak tekrarlandı. Bu, yenilmiş bir kralın ağıtı ve kederli bir dul kadının feryatıydı; ikisi bir araya gelerek tek bir ses oluşturmuştu.

“Lazarus?”

Ağlama kesildi.

“Lazarus? Orada mısınız?”

“Buradayım, rahip. Kovayı dolduruyorum.”

Keşiş mağaraya girerken elinde tuttuğu çıtırtılı meşalenin ışığı zifiri karanlığı aydınlattı. Uzun boylu, geniş sırtlı ve derin göğüslüydü ve yüzündeki hüznü hissediliyordu. Derin mavi gözleri, dudaklarındaki neşeli gülümsemeye çelişiyordu. Başını bir meleğin düşmüş halesi gibi taçlandıran bakımlı gümüş rengi saçları, temiz ve sık kır sakallıyla uyum içindeydi. Ayaklarının dibinde dolu bir kova suyla, kambur bir çocuk pınardan yükseliyordu. Rahip gibi kaba dokulu bir cübbe giymişti, ancak başının üzerine çekilmiş derin bir kapüşon vardı. Çocuğun yüzünü, aynı kumaştan yapılmış bir maske, bir yüz örtüsü kaplıyordu. Gözlerin olabileceği yerlerde iki yuvarlak delik vardı ve ağzı küçük bir kumaş parçası örtüyordu. Kirli örtü, üzerine bir keşişin cübbesi örtülmüş bir cüzzamlı maskesine benziyordu. Çocuk bir çıraktı, ancak kaldığı yer diğer manastırınkilerle birlikte yer üstünde de

Lazarus, manastırın altındaki yeraltı mezarlarında, Rahip İvan'ın kendisi için ayırdığı, ilkel bir yatak ve kalın battaniyelerle donatılmış, tuhaf bir odada yaşıyordu. On üç yaşında olmasına rağmen, ufak tefek yapısı ve ince uzuvları onu çok daha genç gösteriyordu. Manastır sakinlerinin, kendisi ve rahipler İvan ile Odino dışında, bilmediği bir şey vardı: Lazarus bir Gogu'ydu; İvan Gogu'nun gayrimeşru çocuğu.

"Oğlum, seni rahatsız eden nedir?"

"Önemli değil efendim. Suyu getirdim şimdi."

"Ağlıyor musun, Lazarus?" Çocuk parmaklarını yüzüne bastırdı ve gözlerinin altındaki bez nemden karardı.

"Kapüşon kayıyor ve hiçbir şey göremiyorum. Başımı çeviriyorum, kayıyor. Ağzımı açıyorum, kayıyor . Uyuyorum, kayıyor. Kulaklarıma takılıyor ve bağıcıkları saçlarıma dolanıyor."

"Öyleyse sana yeni bir başlık yapmalıyız. Bunun için elimden gelenin en iyisini yapacağım ve rahat olmasını sağlayacağım. Yeni bir başlık ister misin?"

"Bu başlığın kötü bir kokusu var. Artık temizlenmeyecek. Bir sonrakini nasıl daha iyi yapacağımı biliyorum, rahip. Sana gösterebilirim."

"Öyleyse yapabilirsin. Bir sonrakini yapmama yardım edebilirsin." İvan eğildi ve boşta kalan eliyle Lazarus'a sarıldı.

"Oğlum, senin için bir sürprizim var."

"Nedir?"

"Yazı atölyesinde hayvanlarla ilgili bir el yazması buldum."

"Kuşlarla mı?"

"Evet, eser kuşlarla ilgili yapraklarla dolu ; hatta renkli kuş resimleri bile var ."

"Bu akşam görebilir miyim, rahip?"

"Evet, size getireceğim. Yeni , Paris'ten! Ama diğerleri kayıp olduğunu fark etmesin diye, gün ağarmadan önce geri getirmeliyim . Kitabı bu akşam alabilirsiniz, ama önce temizlik yapmalıyız."

Lazarus kısaca hiçbir şey söylemedi ve yüz hatları gizli olsa da, düşünceli bir hava onu sardı ; örtülü yüzü, çuval bezine sarılı bakışlarını keşişe çevirdi. Meşale ışığı, kirli çuval bezinden yapılmış göz deliklerinden bakan, büyüleyici güzellikteki mavi gözleri aydınlattı.

"Rahip, size bir şey sorabilir miyim?"

"Lütfen öyle yapın."

Büyüdüğümde çirkin mi olacağım?

Ivan tüm dikkatini çekmek için elini oğlunun omzuna koydu . "Beni dinle oğlum."

Çirkin değilsin. Güzelsin. Çirkinliğini gizlemek için kapüşon takmıyorsun.

Güzelliğinizi çirkinlikten saklamak için kapüşon takıyorsunuz. Çirkinlik, güzellikten kötülük olarak korkar.

"Saf kalpten korkar." Keşiş aniden ayağa kalktı ve çocuğu kalması için uyardıktan sonra elinde meşaleyle oyuktan çıktı. Karanlık, küçük, kambur figürü sardı. Bir an sonra, temkinli adımlar sessizliği bozdu. Karanlık boşlukta, İvan çocuğu buldu ve önünde çömeldi.

"Kovayı yere bırak, oğlum."

İvan ayaklarının altındaki zemini yokladı, bir çakıl taşı buldu ve yumruğunun içine aldı. Aynı işlemi diğer eliyle de yaptı, sonra kapalı ellerini çocuğa uzattı.

İvan sol elini kaldırdı. "Elimdeki şey ne, Lazarus?"

"Bir taş."

İvan sağ elini kaldırdı. "Peki ya bu el?"

Lazarus, "Hiçbir şey," diye yanıtladı.

"Lazarus, bundan emin olabilir misin?"

"Bir taş aldığınızı duydum. Sonra da almadığınızı duydum."

İvan aniden, "Taşı yakala," dedi ve taşı havaya fırlattı. Karanlıkta, çakıl taşının yere çarpıp ses çıkarmasını bekledi. Ses çıkmadı.

"Söyle bakalım, elinde ne var evlat?"

"Taş."

"Peki, bu senin elinde neden olabilir, Lazarus?"

"Onu yakalamamı emrettin."

"Yakaladığınız şey bir taştan daha fazlasıydı."

"Bu nasıl daha fazla?"

"Bu, gerçeğin itirafçısıdır. Şimdi, taşı bana at." İvan elinde küçük bir el hissetti ve elini çekti. "Hayır, oğlum. Taşı bana at, tıpkı benim sana attığım gibi." Lazarus itaatkâr bir şekilde taşı attı. Taş yere çarptığında bir şınlama sesi duyuldu.

"Affedersiniz rahip, tekrar atmam gerekiyor."

"Hayır. Sakin ol oğlum, dinle. Taşı neden yakalayamadım?"

"Işık olmadan göremezsiniz."

"Gerçekten de öyle. Peki, taş bize hangi gerçeği anlattı?"

"Konuşamaz, rahip." Çocuğun sesinde hafif bir eğlence tonu vardı.

"Oysa taş çoktan konuştu! Sen taşı tuttuğunda, ben tutamadığım halde, taş bütün dünyaya senin gerçekten güzel olduğunu itiraf etti. Anladın mı oğlum?"

"Evet," dedi çocuk yavaşça.

"Yapıyor musun?"

"Evet, rahip. Ama daha ne kadar sürecek?"

İvan ayağa kalktı ve çocuğu kendine doğru çekti. "Çok yakında. Yakında ayrılıyoruz."

"Ne zaman?"

"Yıl sonundan önce Burgonya'da yaşayacağız ve sen bir daha asla kapüşon takmayacaksın. Ancak o an, sana şimdiye kadarki en iyisini diyeceğiz. Bu sonuncusu olacak ."

"Migual ve Thateus'a da yeni başlıklar takılabilir mi? Onlarınkiler de kayıyor. Bana öyle söylediler ."

Migual ve Thateus, ciddi şekilde şekil bozukluğu olan iki şövalye adayıydı; ancak Lazarus'un aksine, manastırın merdivenlerine terk edilmiş halde bulundular ve Gardiens keşişleri tarafından himaye altına alındılar ve büyütüldüler. Bununla birlikte, Lazarus gibi, onlar da çirkin şekil bozukluklarını gizlemek için göz delikleri olan, cüzzamlılara özgü tam başlıklar giyiyorlardı. Bu şekilde, üç çocuk da aynı dış görünüşe sahip olma konusunda ortak bir bağa sahipti; birlikte ve tamamen pelerinli olduklarında, üç küçük çuval bezi hayaletine benzeyebilirlerdi. Ivan sık sık Migual ve Thateus'u Lazarus'la birlikte çalışmak üzere yeraltı mezarlarına çağırırdı ve Lazarus her zaman yeraltı mezarlarına hapsedilmiş olduğundan, bunu yapmak İvan'a Lazarus'tan daha fazla olmasa da aynı derecede sevinç verirdi . Üç çocuk için dev rahip Ivan, maskelerinin yapımcısıydı; bir kurtarıcı ve yüz koruyucusu. İvan içinse, bu hayalet gibi çocuklar bir araya geldiğinde ve Lazarus kahkaha atmaya başladığında -ki bu kahkaha, yeraltı mezarlarında oldukça nadir görülen bir şeydi- beklenmedik ve unutulmaz neşe, onun huzursuz ruhunu her zaman sakinleştirmeye yarıyordu.

"Onlara yeni kapüşonlar da diyeceğiz. Yeni kapüşonlarını kendin verebilirsin oğlum. İster misin?"

"İsterim."

"Pekâlâ, o halde buyurun."

"Onlar da bizimle gelebilirler mi?"

İvan konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Lazarus, burada kalmaları gerekiyor. Manastır onların evi. Manastır onlar için iyi bir yer."

"Rahip Odino gelebilir mi?"

İvan başını geriye atıp kahkaha attı. "Lazarus, gerçekten mi! Eğer Rahip Odino olmadan gidersek, peşimizden koşup bizi keçiyle dövebilir." Çocuk da güldü. "Bizi keçiyle dövmesini mi istiyorsun ? Hayır oğlum; elbette Rahip Odino bizimle gelecek."

"Burgonya'ya mı?"

"Buradan çok, çok uzaktayız, Lazarus. Şimdi kovayı bana ver. Yapacak çok işimiz var."

"Kovayı ben taşıyacağım, rahip."

"Hayır. Kovayı bana ver, Lazarus. Gerisini sen taşıyabilirsin."

Ivan el fenerini geri almış ve şimdi onu çocuğa uzatmıştı. "Sen önden git."

"Kova ağır, rahip. Onu taşımalıyım."

"Meşaleyi al. Önden git. Kovayı ben taşıyorum. Yol göster evlat."

Çocuk isteksizce meşaleyi alıp yolu aydınlattı, İvan'ın yürümesinden rahatsızlık duyuyordu.

arkasında.

Lazarus, ana koridordaki süslü duvar oymalarını , yıllarca biriken meşale yağı dumanı ve is nedeniyle kararmış hallerinden arındırmak için neredeyse bir saat harcamıştı. Bu süre zarfında , ağzına kadar dolu tertemiz su dolu kova, Hint mürekkebi kadar koyu renkli bir çorbaya dönüşmüştü. Kuyuya bir kez daha gitmek gerekiyordu. Lazarus kovayı kaldırdı ve koridorda yürümeye başladı, ancak yanındaki duvarın dibinde siyah bir sıçanın hızla koştuğunu görünce birden durdu . Rahip Clodius, arkadan çocuğa çarparak kovayı devirdi ve pis çamurun büyük bir kısmını çocuğun cübbesinin önüne sıçrattı. "Çekil yolumdan!" diye hırladı. Lazarus'un yanından geçip, elindeki uzun tahta çubukla fareyi kovalamaya devam etti .

"Affedersiniz rahip," diye mırıldandı Lazarus, koridorda ilerlerken cübbesindeki dağınıklığa bakıyordu. Duvar ile sütun arasına sıkıştırdığı fareyi gören Clodius'a yetişti. "Şimdi seni yakaladım," dedi Clodius taşlaşmış fareye. Lazarus, fareyi görebilmek için rahibin arkasında durdu. Lazarus'un arkasında durduğundan habersizdi. Clodius, fareyi köşeye sıkıştırıp öldürmek niyetiyle asayı yavaşça kaldırdı.

Lazarus aniden su dolu kovayı yere düşürdü, kova devrildi ve su yere saçıldı; bu da lanetli fareyi yarıktan dışarı çıkardı. Kirli su, Rahip Clodius'un ayaklarına ve cübbesine sıçradı. Şaşırarak rahip bağırды ve fare, sırlıklam olmuş bir halde, bir köşeye kaçıp güvenli bir yere sığınırken arkasına döndü.

"Sen! Bunu kasten yaptın!" diye azarladı Lazarus'u.

"Affedin beni rahip," diye yanıtladı Lazarus. Kovayı dik çevirdi, dizlerinin üzerine çöktü ve aceleyle keşişin sandaletlerinin etrafındaki suyu temizledi. Clodius asasını ona doğru kaldırdı—Lazarus darbeyi bekliyordu.

"Clodius!" Rahip İvan öfkeyle koridordan içeri girdi. Clodius aceleyle bastonunu indirdi ve ona seslendi: "Üzerime bir kova pis su fırlattı!"

"Ne?" İvan onların önünde durdu. Hem Lazarus'un hem de Clodius'un üzerindeki dağınıklığı inceledi . cübbeler.

"Bir fareyi köşeye sıkıştırdım ve o da fareyi korumak için üzerime pis su attı! Derhal özür dilenmesini ve ceza verilmesini talep ediyorum!"

İvan ona, "Lazarus," diye sordu, "Bu doğru mu?"

"Kovayı düşürdüm, rahip."

"Kasıtlı olarak mı?"

"Evet, rahip." Lazarus başını eğdi.

"İşte! Gördünüz mü! Tam olarak bu kadar topladım!" diye bağırdı Clodius.

"Lazarus mu? Neden?" diye sordu İvan ona.

"Öldürmeyeceksin, rahip," diye usulca belirtti Lazarus. Clodius homurdandı ve tiksintiyle gözlerini devirdi .

İvan sözlerine şöyle devam etti: "Ama bu emir insanlara uygulanır, farelere değil , değil mi?"

Lazarus ayaklarını kıpırdattı ve bir süre durakladıktan sonra, "Biliyorum, rahip, yine de—" diye yanıtladı.

İvan sözünü keserek, "Öyleyse anladığım kadarıyla saygıdeğer rahipten özür dilemeniz gerekiyor," dedi.

"Affedersiniz, Rahip Clodius. Şimdi düzeltilmek istiyorum." Lazarus kendini alçaltarak konuştu.

İvan aralarına girip Lazarus'a seslendiğinde Clodius esasını tekrar kaldırdı.

"Tövbeniz şu olacaktır: Yeni bir kova su getirip oyma duvarları temizlemek."

Şimdi, ilerleyin.

"Gerçekten de, rahip." Lazarus aceleyle başını eğdi ve kovayı alıp hızla uzaklaştı.

Clodius'un ağzı açık kaldı. "Onu duvarları temizlemek için mi görevlendirdin!"

Clodius'tan tam bir kafa boyu daha uzun olan İvan, yüzüne yaklaştı ve hırlayarak, "Ne işler bunlar?" dedi.

"Benim yeraltı mezarlarımda fare kovalamaktan başka ne hakkınız var? Beni iyi dinleyin—siz manastır arazisini denetliyorsunuz , ben de onların altındakini. Siz yaverlerinizi terbiye edin, ben de benimkileri terbiye edeceğim! Şimdi, hemen gidin, Clodius!"

Azarlanan rahip geri çekildi, koridorda öfkeyle ilerleyerek, aceleyle çıkarken bağırp çağırarak, "Oğlanın terbiye edilmesini sağlayacağım, İvan! Şimdi bunu Başrahibe götürüyorum!" dedi.

"Lütfen yapın! Ve ona, mezarlarımda fareleri kovaladığınızı, onlarla ilgilenmek yerine bunu yaptığınızı söyleyin."

"Senin kendi," diye bağırdı İvan. Clodius cevap vermeyi reddederek karanlığın içinde kayboldu.

İvan ondan yüzünü çevirdi ve ancak o zaman yavaş ve gizli bir şekilde sırttı; sanki hiç bahis oynamadığı halde kazanmış bir adam gibiydi. Omuzlarını geriye attı ve ellerini arkasında kenetledi, cehenneme doğru yürüyüşe mahkum edilmiş ama gururlu bir mahkum gibi—ve karanlık onu yutarken, yeraltı mezarlarının derinliklerine doğru indi.

Clodius huysuz bir adamdı. Başrahip bile ona pek tahammül edemiyordu. Neyse ki İvan için, Başrahip Vonig onu hiç sahip olamadığı oğlu gibi görüyordu. Başrahabin gözünde İvan hiçbir yanlış yapamazdı. Ve manastırın tüm keşişleri eşit ve doğal bir şekilde toplandılar: İvan'la dost olmak, Başrahip'le dost olmak ve dolayısıyla yeraltı mezarlarının şarap mahzenine kolayca erişmek anlamına geliyordu . Tersine, İvan'ı kızdırmanın en kesin yolu , sakatlık nedeniyle lanetlenmiş o kırılğan şövalyeler olan Lazarus, Migual veya Thateus'a kötü davranmaktır .

~*~

Lazarus, işlerini çoktan bitirmişti. İvan onu parlak renkli kuş resimleriyle süslü bir el yazmasından alıp yatağına götürdü, birkaç yanan mezarlık meşalesini söndürdü ve akşamı geçirmek üzere keşişlerin yatakhanesindeki odasına çekildi. Gardiens'in keşişlerinin neredeyse tamamı çoktan uykuya dalmıştı; sadece ay ışığıyla aydınlanmış bahçelerde gece geç saatlerdeki belirlenmiş işlerde dolaşan birkaç karanlık ve hayalet gibi cübbeli keşiş kalmıştı .

Rahip Delon Odino, keşişlerin yatakhanesinden küçük bir yan kapıdan çıktı ve geceki keyfi için sisle kaplı avluyu gizlice geçti. Meşaleyi ancak katakomb merdivenlerine girdikten sonra yaktı. Birkaç kadeh içtikten sonra, şarap mahzeninde uykulu Lazarus ona katıldı . İkisi için de bu oldukça rutin bir uygulamaydı. Bunun heyecanından, yasa dışı olanın verdiği zevkten hoşlanıyorlardı —Lazarus, İvan'ın ayrılmasından sonra odasından çıkmaması gerektiğini biliyordu ve üzüme olan zaafı manastırın en iyi saklanan sırrı olmayan Odino, gece çöktükten sonra katakomblardan uzak durması konusunda uyarılmıştı.

Odino şimdi bir çalışma tezgahının üzerinde, bacaklarını önüne yayarak mahzen duvarına yaslanmış oturuyordu. Etrafında yıllanmış şarap fıçılı ve tortu dolu variller vardı. Hava, fermente olmuş meyvelerin yapışkan ve keskin kokusuyla ağırlaşmıştı.

"Ah, Lazarus, oğlum. Uyuyor olduğunu sanıyordum. Gel içeri! Konuş!" Odino , yarı dolu bir kadehi sallayarak sırttı.

İvan'ın dışında, manastırdaki keşişlerden çocuğu gerçekten tanıyan tek kişi Odino'ydu. Birçok açıdan, tombul, pembe yanaklı rahip Lazarus için bir amca gibiydi; hem amca hem de arkadaş.

"Geldiğimi anlamadın mı?" diye sordu Odino, şarapla ıslanmış dudaklarından kelimeler özensizce dökülerek .

"Ne?" diye sordu Lazarus uykulu bir sesle.

"Sen ve Ivan ile birlikte manastırdan çıkın ."

"Bilmiyordum."

"Eğer beni bırakıp giderseniz, ikinizin de peşinden koşup sizi bir keşişle döveceğim." İkisi birlikte kıkırdadı. "Garip bir şekilde, bu manastırı özleyeceğim."

"Peki ya şarap?" diye sordu Lazarus. Odino ona onaylamayan bir bakış attı.

Lazarus, bir çocuk gibi odada volta atıyor, her şeye dokunuyor ve bir yere varmadan tekrar aynı şeyi yapıyordu .

Sonunda Odino tekrar konuştu: "Son günlerde sende yanan bir ateş fark ettim , kanın kaynar. Bu yeraltı mezarlarından kurtulmak istiyorsun, değil mi?"

" Kitapların dışında dünyayı görmek istiyorum . Ve canlı kuşların uçtuğunu görmek istiyorum. Kitaplardaki gibi değil .

"Bana getirdiğin ölü kişi."

Odino kahkaha atarak, "Hâlâ o şeye sahip misin?" diye sordu.

"Kanatlarını açtım, parçalara ayrıldı. Onu sarıp mezarlardan birine koydum. Rahip Ivan, Burgonya'ya ne zaman gideceğimizi sana söyleyebilir misin?"

"Çok yakında, evlat. Çok yakında."

Kısa bir duraksamanın ardından Lazarus, "Keşiş, size bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

"Aslında."

"Manastırdan ayrılmak konusunda hiç mi endişelenmiyorsun?" Lazarus, yüzünde kelimelerden daha fazlasını aradı.

"Bu rutin artık sıkıcı hale geldi. Günlerin hızına yetişemiyorum."

"Peki, manastır olmadan ne yapacağız?"

"Öncelikle, günümüzün kurallarına göre yaşamak zorunda kalmayacağız. Bu sizi memnun etmiyor mu?"

"Sanırım—bilmiyorum ." Lazarus başını aşağıya eğdi.

"Elbette, bilmiyorsun. Bildiğin tek şey bu yeraltı mezarlığı duvarları ve aynı kasvetli rutin. Ama yakında göreceksin. Buraya ait değilsin; baban bunu çok iyi biliyor. O da benim bir süredir gördüğümü görüyor: kafesinde çırpınan bir kuş ."

"Hangi kuş?" Lazarus mahzenin etrafına bakındı. "Nerede?"

Odino, "Sen kuşsun, manastır ise kafes," diye açıkladı.

Lazarus, Odino'nun yanındaki masaya yaslandı. "Şarap, kokusu gibi mi tadı, rahip?"

"Daha da iyi." Keşiş gülümsedi ve kaba tahta kupadan derin bir yudum almadan önce, gösterişli bir şekilde çocuğa kadeh kaldırdı .

"Kötü kokuyor. Tadı da kötü olmalı."

"Birkaç kadehten sonra insan tadına takılmaz." Odino sırtını koluyla sildi ve boş bardağı çocuğa uzattı. "Şişman ve yorgun bir aptala yardım et evlat." Lazarus bardağı aldı.

"Ey rahip, neden diğer keşişlerden daha çok şarap içiyorsun?" diye sordu Lazarus, şarap fıçısına yaklaşarak.

"Beşinci Timoteos 23. bölüm mü?" diye aceleyle sordu Odino.

Oğlan hiç tereddüt etmedi. "Artık su içme, biraz şarap iç; çünkü miden rahatsız ve sık sık rahatsızlanıyorsun."

"Bir kez daha—bu sefer Latince!"

Lazarus itaatkar bir şekilde yanıtladı: "Noli adhuc aquam bibere sed vino modico utre propter mideum tuum, et frekanslar tuas infirmitates."

Odino güldü, aniden durdu ve parmaklarını şıklattı. "O fıçı değil! Bu,

"Oğlum," dedi Odino, başka bir fıçıya işaret ederek. Lazarus daha yakındaki bir fıçıya gitti ve bardağı dikkatlice doldurdu. "Anladığım kadarıyla hepsi aynı mı? Neden bu fıçı, rahip?" Lazarus geri dönüp kadehi Odino'ya verdikten sonra, keşiş ona, "Luka, 5. bölüm 39?" diye sordu.

Çocuk yine tereddüt etmedi. "Ve hiç kimse eskiyi içtikten sonra hemen yenisini istemez , çünkü der ki: 'Eski daha iyidir.'" Odino öyle içten bir kahkaha attı ki, şarap mahzenin zeminine döküldü. Şaşkın bir köpek gibi, Lazarus başını yana eğdi ve bir heykel gibi donakaldı, Odino ise kendini topladı.

Sonra Lazarus sordu: "Bu nedir? Doğru söylüyorum."

"Evet, öyle yapıyorsun , her zaman yaptığın gibi , Lazarus. Ama şimdi bunun sırrını keşfettim , " diye kekeleyi keşiş, hâlâ bastırılmış bir neşeye titreyerek. "Bana kalırsa, sende küçük bir şey var." "Maskenin altında küçücük kitaplardan oluşan bir yazıhane var. Ve sen onların yapraklarını burnunla çeviriyorsun."

Lazarus açıkça, "Benim yanımda küçük kitaplar yok, rahip," diye yanıtladı.

Odino, onun samimi cevabına güldü. "Ama bunu nasıl başarıyorsun evlat? Her kelimeyi ezberden nasıl okuyorsun ?"

"Okuyabiliyorum."

"Yine de, sözler başkalarının zihninde sizin zihninizde kaldığı gibi kalmaz. Bir şeyi sadece bir kez okuyup sonsuza dek nasıl bilebilirsiniz? Bu manastırda bunu yapabilen kimse yok; tüm hayatım boyunca, sizden başka kimseyi tanımıyorum. Bana bunun büyüsünü anlatın."

"Sadece onu hatırlıyorum, rahip."

"Elbette biliyorsun evlat." diye iç çekti Odino. "Ve böyle bir şeyin derinliklerini yalnızca Tanrı bilir." "Senin gibi eşsiz bir nimete sahip olmak ne büyük bir şans." diyerek Lazarus'a kadeh kaldırdı ve kadehindeki son yudumu da içti . Ardından kadehi Lazarus'a doğru uzattı, yeniden doldurması için, ama onu bulamadı. Arkasını dönüp mahzen girişine doğru baktı.

Lazarus, Odino'ya döndü. "Keşiş, birileri yaklaşıyor! Sanırım üç kişi."

Odino, oturduğu yer alev almış gibi tezgahın üzerinden fırladı. Aceleyle arka duvara doğru sendeleyerek ilerledi, ağızındaki şarap izlerini iyice silerken kadehini bir fiçinin arkasına sakladı. Lazarus diğer duvara geçti, meşaleyi yerinden çekti, yağ kabına batırdı ve mahzenin her yerini söndürdü; oda zifiri karanlığa büründü .

Karanlıkta, Odino, Lazarus'u en son gördüğü yöne doğru kollarını sallayarak arama yaptı. "Buraya gel evlat. Bana yol göster," diye fısıldadı Odino.

"Sizi nereye götüreceğim, rahip?"

"Şışş, diline dikkat et. Beni buradan çıkar. Göremiyorum," diye tısladı Odino.

Sabırsızca, havada Lazarus'u ararcasına yokluyordu.

"Nereye gitmek istersin?" diye sordu Lazarus, Odino'nun elini nazikçe tutarak.

"Meleklerin Alevleri! Her yerde, evlat! Beni buradan çıkarın!"

"Öyleyse bir mezarlığa mı?"

"Evet, bir mezarlık! Hemen!" diye tısladı Odino.

Lazarus, Odino'yu şarap mahzeninden çıkarıp karanlık koridora götürdü. "Buraya gel, rahip," diye fısıldadı, Odino'nun elini kalın bir demir kapı koluna doğru yönlendirirken. Keşiş ağır kapıyı açtı ve karanlıkta çocuğun sesini en son duyduğu yeri işaret etti.

"İçeri girin! Acele edin!"

"İçerideyim, rahip." Ses şimdi arkasından, mezarın içinden geliyordu.

"Lazarus," diye fısıldadı Odino kapıyı kapatırken, "Nasıl bu kadar çok şey bilip de bu kadar az şey toplayabiliyorsun?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum, rahip."

"Elbette hayır. Zihninizde sayfaları okuyabiliyorsunuz, ama benim ne demek istediğimi anlayamıyorsunuz?"

"Nereye gitmek istediğinizi bilmiyordum, rahip."

"Ah! Demek beni gerçekten de topluyorsunuz."

"Bana nerede olduğunu söylemedin—"

Yeraltı mezarının kapıları açıldı ve Odino sözünü kesti, "Şşş, evlat—geliyorlar."

Üç keşiş meşale ve bir kova yağ almak için tünelin biraz ilerisine yürüdü. Aynı hızla tekrar ayrıldılar. Mezar odasının kapısının kapanma sesini duyduktan sonra hem Lazarus hem de Odino mezardan çıktılar. Lazarus odasına döndü, hâlâ sarhoş olan Odino ise duvarları takip ederek mezar odasından çıktı ve yatakhanesine geri döndü.

Başka bir yerde, keşişlerin yatakhanesinin ikinci katındaki şirin bir hücrede, İvan derin bir uykuya dalmıştı. Daracık bir pencereden içeriye süzülen ay ışığı, odanın sade içeriğini gözler önüne seriyordu: duvarda tahta bir haç bulunan bir yatak, kitaplarla dolu bir yazı masası ve İvan'ın eşyalarının bulunduğu küçük bir sandık. Her yer sessizlik içindeydi.

Kanat çırpışları karanlık sessizliği bozdu ve pencere pervazında ışıldaayan bir karga belirdi, soğuk bakışları İvan'a dikilmişti. Oda o kadar soğuktu ki, İvan'ın nefesinde bir sis oluştu. Karga aniden odaya atladı ve çıplak bir kadına dönüşerek yalınayak yerde yürümeye başladı.

Lucifael uzun saçlarını savurdu ve İvan'ın yatağının ayak ucunda durdu. Simsiyah gözleri ve cilveli bir gülümsemeye onu süzdü. "Kader bizi yine bir araya getiriyor," diye fısıldadı. Siyah tırnağıyla onu okşadı, "Uyumaya devam et, sevgilim." İvan yüzünü buruşturdu, şimdi şehvetli bir rüya alemine hapsolmuştu. "Ve bu sefer tohumumuz tarihi onaracak—seni yozlaştırarak."

"Aynı şekilde," dedi. Örtülerini kenara çekti, giysilerinin düğmelerini çözdü ve onu okşadı. "Ve ben senin altında yatmayacağım." diye inledi. Onu böyle bulunca, zavallı ata bindi ve onu sürdü ; ve İvan'ın nefesinden çıkan buhar, dört nala koşan bir hayvanın homurtuları gibi hızlandı, gözleri günah içinde kilitlemiş göz kapaklarının altında çılgınca dönüyordu. Ve şeytanın ektiği bu kısa şehvet anında , o zamandan beri yüzlerce keşişin çektiği acı gibi, bir başka Gardiens rahibi daha gözden düştü.

~*~

Gün doğumu her zamanki gibi gerçekleşti ; manastırın kıdemli rahiplerinden bazıları için çok erken , hatta akşam şarap mahzenine yaptığı hac yolculuğundan sonra Rahip Odino için daha da erkendi. Yatakhane sakinlerinin çoğu uyanmadan çok önce, kıdemli rahipler rutin işlerine koyuldular : atlara bakmak , sabah yemeklerini hazırlamak ve güne ilk başlayanlar olmalarını gerektiren çeşitli diğer görevler. Kıdemli rahip Ivan'ın şafak öncesi çağrısı, manastırın yeraltı mezarlarına yeniden hayat veriyordu . Ona, yeraltı mezarlarındaki birçok meşaleyi yapıp değiştirerek, yakıp söndürerek kendini kanıtlayan daimi yaveri Lazarus da katılacaktı . İkisi sayesinde tüneller, her gün yaşanan yoğun rahip ve yaver trafiğine rağmen bozulmamış durumda kaldı.

Karganın ruhunun önceki ziyaretinden habersiz, ancak huzursuz olan Ivan, günlük rutinine devam etti . Yatağının altından, bir bezle örtülü tahta bir kase çıkardı; önceki akşamdan kalma, dokunulmamış yemeğiydi. Alevli bir meşale ve yemek kasesiyle yatakhanedan çıktı , karanlık manastır bahçesini geçti ve yeraltı mezarlığının girişini barındıran uzun bir binaya girdi . Koridorda ilerledi, bir köşeyi döndü, tahta bir kapıyı açtı ve meşalesini yüksekte tutarak taş bir merdivenden aşağı indi. Yeraltı mezarlığına girerken adımları uzun ve ağırbaşlıydı; kaba cübbesi, açık bir pencerenin esintisinde dans eden ev yapımı bir perde gibi meşale ışığında titriyordu .

Keşiş, eski, kıvrımlı tünellerin derinliklerine doğru ilerledikçe, oyma taştan yivli sütunlar arasında bir duvarda kemerli girintiler belirdi. Girintilerin duvarları, özenle oyulmuş grotesk figürlerden oluşuyordu. Garip tablolar, kararmış bir halde duruyordu. Yüzyıllarca süren meşale dumanıyla, insan ve hayvanların korkunç karışımlarını tasvir eden eserler. Kuş veya köpek başlı şövalyeler; insan yüzlü iblisler ve yırtıcı hayvanlar; korkunç özelliklere ve kürkle kaplı insansı uzuvlara sahip yaratıklar vardı. Bütün bunlarda Yüzlerce figür arasında tek bir ortak nokta vardı: Her birinin, yarasalarınınkine benzer kemikli bir çift kanadı vardı . Bu korkunç duvar heykelleri, yalnızca lanetlenmiş ve akıl hastası olanların takdir edebileceği sapkınlıkların bir araya gelmesinden oluşuyordu.

Daha aşağıda, oymalar yerini pürüzsüz duvarlara bırakıyordu ve bu duvarlara bir şeyler gömülüydü.

Bir dizi tahta kapı: Bunlar , ayrıcalıklı Papalık yetkililerinin -eski Başrahipler, Alt Konsey rahipleri, hatta birkaç piskopos ve diğer soyluların- mummylanmış kalıntılarını barındıran mezar odalarına girişlerdi . Rahip bir yol ayrımında sağa, diğerinde sola döndü. Şimdi, katakomb her yöne kıvrılan tünellerden oluşan bir labirente açılıyordu. İvan, taş bloklar ve yontulmuş yer altı kayalarından oluşan labirente tanıdık bir yoldan ilerledi , ancak koyu mavi gözleri uzaklara dalmış, karanlık ve huzursuz bir denizde kaybolmuştu.

Bir süre sonra, dar bir girişin yanında durdu. Meşaleyi duvardaki bir nişe yerleştirip karanlığa doğru eğildi ve konuştu: "Lazarus, daha fazla yiyecek getirdim. Önce sen ye, sonra meşaleleri yakalım." Cübbesinin cebinden ince bir mum fitili çıkardı ve meşaleye yaktı. Odaya girdi ve fitili ters çevrilmiş bir meşe fıçısının üzerinde duran bir yağ lambasına yerleştirdi. Loş ışık küçük odayı doldurdu ve duvara yaslanmış küçük bir tahta yatağı ortaya çıkardı. Üzerinde uykulu bir Lazarus oturuyordu, başlığı çıkarılmış, elleriyle gözlerini ovuyordu . Çocuk esnedi ve kalın, küt köpek dişlerini gösterdi.

Yüz hatları, dişleri ve kulakları hariç, yaşıtındaki herhangi bir erkek çocuğuna benziyordu; kulakları ise bir erkek çocuğununkinden çok, tüysüz bir köpeğin ve bir elfin kulaklarının karışımına benziyordu . Kalın ve karışık, düz siyah saçları vardı. Kalın, koyu kaşları vardı. Gözlerini delici indigo-mavi gözlere yaslamıştı. Garip bir şekilde, ağız kapalı ve kulakları örtülü olduğu için, kolayca başka bir çocukla karıştırılabilirdi. Lazarus'un görünüşü iğrençten çok tuhaftı; çocuğa neredeyse mistik, vahşi ama aynı zamanda nazik ve bir nebze de çekici bir doğa kazandırıyordu. Bol bir cübbe çocuğun ince omuzlarına yayılmış, sonunda ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Kaba çuval çorapları ayaklarını sarıyordu, altları tünel zeminlerinden gelen kirle kaplı ve yıpranmıştı.

İvan bir an donakaldı; gözleri fal taşı gibi açılmıştı—sonra tahta yatağa doğru öyle sert bir adım attı ki, uykudan sersemlemiş çocuk duvara doğru geri çekildi. "Geri tak onu," diye emretti rahip sertçe. "Hemen şimdi!" İvan kaseyi gürültüyle yere bıraktı ve odayı aradı. "Nerede? Pelerini her zaman giyeceksin evlat! Beni duyuyor musun? Her zaman!" Rahibin dalgın bakışı gitmişti; yerini şimdi Lazarus'un öfke olduğunu tahmin ettiği, ama aslında öfke olmayan işkence dolu bir ifade almıştı.

İvan'ın sert azarlaması onu tamamen uyandırdı ve çocuk itaat ederek arkasına uzanıp yataktan başlığı aldı ve maskeyi başına geçirirken homurdandı: "Rahip, Uyuyamıyorum. Başlığım dönüyor ve nefesimi kesiyor."

İvan yanına oturdu ve Lazarus başını çevirdi, böylece İvan kapüşonun arkasındaki bağcıkları sıkabildi. "Önemli değil. Bunu her zaman takmalısın. Gerekirse ağzının üzerindeki kumaş kapağı kaldırabilirsin , ama yüz örtüsünü bırak."

"Yeni pelerinimi giyebilir miyim, rahip?"

"Henüz hazır değil. Hala dikiyorum." İvan parmaklarını deri bağcıkların üzerinde gezdirip ara sıra sıkılaştırırken, Lazarus da delikleri gözleriyle hizalıyordu.

"Yakında hazır olacak," dedi İvan, sesindeki sertlik biraz yumuşayarak. "Şimdi, bu bağcıkları sıkıca bağla, bu da böyle dönmesin. Ah, anladım. Saçların çok fazla."

"Yeni başlığı bitirdiğimde incelteceğiz." İpleri sıkıca bağlayan keşiş yataktan kalktı. "İşte, yine sıkı. Eğer tekrar çözersen, emin ol ki seni cezalandıracağım, Lazarus. Şimdi, buyur; ye." İvan kaseyi alıp Lazarus'un ellerine koydu.

Keşiş kapı eşiğine doğru ilerledi ve ona yaslandı. Ara sıra, sanki çocuğu koruyormuş gibi, odadan dışarıya ve Lazarus'a bakıyordu. Keçi sütüne batırılmış ekmeğin parçalarının başlığın altında kayboluşunu izledi. Kısa süre sonra İvan meşaleyi duvardan çekti. "Meşale sargılarını hazırlayacağım. İşin bittiğinde şarap mahzeninde benimle buluş," dedi İvan, kapı eşiğinden çıkarken.

Lazarus ona seslendi: "Keşiş, size bir soru sorabilir miyim?"

İvan karşılık verdi: "Ne var evlat?"

"Gatestone neden çığlık atıyor?"

"Çığlık mı? Neden bu kadar topluyorsun?"

"Sanki tam bu odadaymış gibi, daha yüksek bir ses geliyor."

"Lazarus, o şeyi düşünmeni istemiyorum. Onu bırak. Ona dokunmamalısın."

Var olduğunu bilin. Başka bir şey üzerinde düşünün; belki kuşlar, ağaçlar veya sık sık bahsettiğimiz büyük, coşkun nehirler. Hatta melekleri bile düşünün; yeterince saf varlıklar. Bunu ikimiz için de yapabilir misiniz ?

"Öyle yapacağım, rahip."

İvan tam ayrılacakken çocuk tekrar arkasından seslendi.

"Kuşlar melekler kadar yükseğe, hatta cennete kadar uçabilir mi?"

"Hayır, Lazarus." Keşişin sesi yorgun geliyordu. "Cennet insan içindir, yeryüzünün hayvanları veya gökyüzünün kuşları için değil." Sonra ekledi: "Kapı Taşı'ndan bir daha bahsetme – kimseye. Artık bunu duymak istemiyorum."

"Keşiş— Ben İnsan mıyım?"

"Sen hâlâ bir çocuksun. Öğreneceğin çok şey var, bir gün. Yeter artık Lazarus. Ye."

Ve Kapı Taşı hakkında söylediklerimi çok iyi hatırlıyor musunuz ? Anladınız mı?

"Evet, rahip." İvan ortadan kaybolurken Lazarus yemeğine geri döndü.

~*~

Yer üstünde, boş manastır katedralinin ağır gölgeleri arasında, ince bir oyuktan siyah bir böcek çıktı ve taş zeminde kutsal alana doğru hızla ilerledi. Sabah ayının son ışıkları altında koro bölümünü geçti ve sunağın üzerinde durduğu levhaya doğru koştu. Zemin ile levha arasında ince bir yarık vardı ve böcek kanatlı ve kambur sırtı için yeterince geniş bir giriş aradı. Aniden, hareketi durdu. Donakalmış bir şekilde sırt üstü döndü. Böcek bir giriş bulamamıştı, Bir çıkış vardı ve o yarıktan kaynayan, canlı bir karanlık sızıyordu.

Tuhaf böcek, aşağıdan yayılan zifiri karanlığın içinde kayboldu; ışık gibi taşların arasından yukarı ve düz bir şekilde yayıldı—ama bu, ışığın tam zıttıydı . Düştüğü yerde hiçlik vardı ve ayın gölgeleri bile onun yanında parlak görünüyordu.

Bu en kutsal olmayan karanlık, mabedin kenarına ulaştığında, sunağın altından gelen sürekli bir tıslama sesiyle birlikte bir toz bulutu yükseldi; hepsi bir arada, volkanik bir baca gibi esiyordu. Keskin, kükürtlü bir madde havayı kirletti . Soluk bir gaz yarıktan yükseldi ve şekil almaya başladı, giderek yoğunlaşırken girdaplar oluşturdu. Hareket eden kütle yukarı doğru fırladı, uçan payanda sütunlarının arasından kıvrılarak ve tavanı tuzağa düşmüş bir sinek gibi çevreleyerek ilerledi. Sonra dalış yaptı, mabedi yağlı, iğrenç bulut telleriyle taradı ve din adamlarının giyinme odalarının bulunduğu bir koridordan aşağıya doğru kayboldu.

Bir soyunma odasının köşesinde, yere ağır bir şekilde çökmüş bulut, sis inceldikçe fokurdadı ve içinde büyüyen kararan bir kütleyi ortaya çıkardı. Kemik, bağ, doku ve deri dondu ve katedralin sessiz koridorlarında yırtıcı bir şahin çığlığıyla son buldu . Bu, o zamandan beri yüzlerce kez olduğu gibi, yine oldu. Bir başka Grotesk doğdu —Fransız monolitinin varlığıyla dünyaya gelen bir başka Eljo çocuğu . Çocuk, cehennemin şafağı kadar eski ve canavarca bir ırktandı ve yalnızca İnsan ile Yaratılışın böyle bir sapkınlığını doğuracak kadar kötü bir Meleğin bedensel birleşmesinden doğmuştu . Grotesk, neredeyse insan biçiminde ve altı veya yedi yaşında bir kız çocuğuyla boy ve boy olarak karşılaştırılabilir bir dişiydi . Büyük bir yarasanıninkine benzer, et ve kemikten yapılmış bir çift kanadı vardı. Siyah saçları ve çivit mavisi gözleriyle,

Elflere özgü, köpek benzeri kulakları vardı; genel olarak, esrarengiz görünümü , şövalye yardımcısı Lazarus'un yansıyan bir görüntüsü ve daha genç bir versiyonu olabilir .

~*~

Uçan bir kuşun gözünden bakıldığında, katedral manastırı haç şeklini andırıyordu.

Ana salonu dikey olup, iki yana açılan kanatla kesişiyordu. Dışarıda üç çift kanatlı kapı vardı: haçın tabanında yer alan ana giriş ve her kanadın en dıştaki kapıları. Kutsal alan, haçın kalbinde, tepesinde yer alıyordu.

Tek parça halindeki yapının baş kısmında günah çıkarma odaları, tövbe ve kırbaçlama odaları yer alıyordu . Sakristi, ayin odası ve pratik odalar yapının sol kolunda, basamaklı oturma yerlerinden oluşan bir ibadethane ise sağ kolunda bulunuyordu.

Şafak öncesi karanlık saatler acımasızca geçti ve monoton, uzaktan gelen bir çınlama kırsal bölgeyi sarmaya başladı; Manastırın devasa çan kulesi, dua ve çalışma günü olan ora et labora'nın yeni bir gününü müjdeledi . Şafağın loş ışığında, uzun keşiş grupları ince bir sisin içinden katedralin ibadethane kanadına doğru süzüldü. Dış kapı mandallarının şıkırtısı, kilisenin içindeki mahzen benzeri sessizliği bozdu. Kutsal alaya önderlik eden bir yardımcı rahip, dumanı tüten bir buhurdanlıkla yol açtı, delikli metal topu bir sarkaç gibi ileri geri salladı . Geniş bir orta koridor boyunca, birbirine bakan uzun sıralar halinde ahşap oturma yerleri dizilmişti. En öndeki oturma yerleri zemine bitişikti, arka sıralar ise duvarlara yaslanmıştı. Arka duvarlara en yakın misafir oturma yerleri hariç, her oturma yeri sadece bir keşişe aitti. Rahiplerin sütunları dağıldı ve her biri kendi yerine doğru yolunu buldu.

Rahipler Ivan ve Odino birlikte öne çıktılar ve aynı koridorda yavaşça ilerlediler. Sadece birkaç sıra ileride Ivan durdu ve rahipler Clodius ve Greville'e fısıldadı, " Başka fare buldun mu, Clodius?" Clodius meydan okurcasına bir bakışla cevap verdi. Ivan sıırttı ve yoluna devam etti. Odino durdu ve Greville'in başının tepesine hafifçe vurdu. "Rahip Greville'i burada bulmayı başarmış !" Huysuz rahip Odino'nun elini itti. Odino kıkırdadı ve Ivan'ı takip etti, Greville ise arkasından homurdanarak, "Senin günün de yakında gelecek, Odino!" dedi. Clodius, başını dik tutarak ve dudaklarını büzerek Greville'i teselli etti: " Onlara aldırma, Başrahip olmasa bile ikisinin de boyun eğdiğini göreceğiz."

Birkaç koltuk öteye oturdu. Altındaki koltuğun dolu olduğunu fark eden Ivan, yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Nicholas!" Güneşten bronzlaşmış, neşeli genç bir rahip başını kaldırıp ona gülümsedi. Aylardır manastırdan uzakta olan Rahip Nicholas, yakındaki Murat köyünün kasaba rahibi olarak görev yapıyordu. Nicholas, "Savurgan rahip geri döndü!" dedi. İvan kıkırdadı ve sordu: "Murat'ın iyi insanları nasıl?" "Onların acilen rehberliğe ihtiyacı var." Ivan onaylayarak başını salladı. Odino yaklaştı ve Nicholas'ı görünce aniden durdu. "Gözlerim beni yanıltıyor mu?" Odino öne fırladı, Nicholas ayağa kalktı ve iki keşiş birbirine sarıldı. Nicholas, "Sizi tekrar görmek ne güzel ," diye yanıtladı. Odino muzipçe kulağına fısıldadı: "Peki, ayakkabıcının dul eşinin hali nasıl?"

Nicholas içini çekti ve başını yere doğru salladı. "İnancımı sınıyor, kardeşim." Yakındaki başlar dönüp de kabızlığı andıran yüz ifadelerini ortaya çıkarınca kıkırdadılar. İki rahip kendilerini toparlayıp oturdular. Manastır kulesinin çanı çaldı ve topluluk sessizliğe büründü.

Ön sırada oturan genç bir rahip ayağa kalktı ve koridorun ortasında bulunan kürsüye doğru ilerledi . Kürsünün üzerinde, büyük boy, açık bir Kutsal Kitap cildi duruyordu. Rahip, kürsüyü çevreleyerek saygıyla eğildi ve kitabı öptü. Boğazını temizledi, işaret parmağını sayfaların arasına koydu ve yüksek sesle okudu: "Kötülüğe iyilik, iyiliğe kötülük diyenlerin vay haline!" "Karanlığı ışık, ışığı karanlık yerine koyan kötülük..."

"Çılgılık!" Rahip kürsüyü kaptı ve arkasını döndü; havayı delen o korkunç sesin kaynağını yoğun bir şekilde arıyordu. Yüzden fazla çift faltaşı gibi açılmış göz Hızla yanından geçip Kutsal Mekân'a doğru ilerledi. Ağızlar açık kaldı. Keşişlerin neredeyse tamamı bu sesi daha önce duymuştu, ancak hepsinin yüzünde aynı şaşkınlık ifadesi vardı.

Başrahip Vonig kaşlarını çatarak ayağa fırladı. Bütün gözler ona çevrilmişti. " Alt Konsey hariç herkesin yatakhaneye dönmesini bekliyorum . Hemen!" Nicholas ve diğer yüz kadar öfkeli ve kızgın keşiş sabah ayinini bırakıp ayağa fırladılar ve kapıya doğru koştu. Başrahip arkalarından seslendi: " Hücrelerinizde yere kapanın ve aksi emredilinceye kadar tövbe dualarınızı tekrarlayın!" Ivan, Odino, Clodius ve Greville de dahil olmak üzere otuz üç kıdemli keşiş kaldı .

Son rahip de çıkıp katedralin kapısını kapattığında, Vonig şaşkın yüzlerden oluşan cemaatin geri kalanını incelemek için döndü; kendi yüzü de parlıyordu. Öfke, tiksintiyle çarpıtılmıştı. Daha fazla çılgılık yankılandı. Vonig'in yakıcı gözleri keşiş sıralarını tararken , başlarını öne eğenler eğildi ve meraklı gözler hızla yere düştü.

"Hanginiz sorumlu? İtiraf edin!" Hiçbir rahip itiraf etmedi. Vonig arkasını döndü ve öfkeyle kürsüye doğru ilerledi. "Pekâlâ, o halde; yerlerinizi alın!" Anında itaat ettiler, ardından gelen rutini biliyorlardı: Her yeni Grotesk doğduğunda , herkes bedelini ödüyordu— her zaman öderlerdi ve şimdi de ödeyeceklerdi, gelecekte de birçok kez ödeyeceklerdi . Alt Konsey rahipleri hep birlikte ayağa kalktılar, sıralı sıralardan indiler ve orta koridorda toplandılar. Her biri dizlerinin üzerine çöktü, ellerini belinin içinde birleştirdi.

Kutsal alanın önünde, üç araştırmacı kendilerini hazırladılar ve kapıyı ardına kadar açtılar —hiçbir şey yoktu. Keşişler dikkatlice loş iç mekana adım attılar. Birkaç cübbeli kişi dışında...

Örtülü heykeller, kaideler ve diğer dini eserlerle dolu oda bomboştu.

"Tıss!" Bakışları aniden yukarıya çevrildi ve kanatları açılmış, vahşi siyah saçlı, küt köpek dişlerini gösteren ve tavana yakın taş bir çıkıntıya tünemiş Grotesk yaratığı gördüler. Kulağa garip ve egzotik gelen, meleklerin dili olan öfkeli sözler savurdu .

Başrahip, kürsünün üzerinden, saygıyla eğilmiş, tıraş edilmiş başlara dik dik bakarak döndü. Önündeki kitaba dikkatini verdi. Sayfalarını hızla çevirirken, çığlıklar ve yabancı dillerin uğultusu devam ederken boynu ve kulakları öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Altı araştırmacıdan biri çenesindeki bir yarayı tutarak geri döndü. Kan parmaklarının arasından sızıp yere damlamıştı.

Başrahip, "Bizi yalnız bırakın," diye yanıtladı. "Yaranızı sarın." Keşiş eğildi ve katedral kapısına doğru önemli bir su serpintisi izi bıraktı; bu sırada Kutsal Alan'da devam eden mücadeleyi haykırışlar ve çığlıklar gösteriyordu.

Kısa süre sonra, iki arkadaşı yaklaştı ve çırpınan, grotesk bir yaratıkla boğuşuyorlardı. Bir keşiş cübbesi giymişti. Başrahip onları kürsüde durdurdu ve onu yere yatırdılar . Boğuk ama ısrarcı bir şekilde, meleklerin kınamalarına dair uzun nutuklarına devam etti .

Vonig parmağını kutsal yazılara sapladı ve hem kendi cemaatinin hem de rahibenin üzerine bağırdı: "Rab dedi ki: Git, aşağı in; çünkü halkın kendini yozlaştırdı!" Öfkesi tavanın uçan payandalarından yankılandı. Başrahip rahiplerin uzun yüzlerine şöyle bir baktı. Görünüşte tuhaf bir sakinlik çöktü; yüz hatları bambaşka bir düşünce yapısına uygun olarak değişti. Yavaşça kitabı kapattı, kapağına dokundu ve ona baktı.

Kitabı kürsüden aldı, havaya kaldırdı ve fırlattı ; kitap keşişlerin arasına düşüp paramparça oldu. Kürsünün üzerine eğilerek, Grotesk'in itirazları arasında öfkeyle bağırdı: "Benden başka tanrıya tapmayacaksın! Kendine hiçbir put yapmayacaksın, göklerde , yerde veya yer altındaki sulara bulunan hiçbir şeyin suretini yapmayacaksın! Onlara ne secde edeceksin ne de kulluk edeceksin, çünkü ben kıskanç bir Tanrı'yım, benden nefret edenlerin günahlarını üçüncü ve dördüncü kuşaklarına kadar çocuklarına yüklerim !"

Vonig onları dikkatle izledi, ama bir babanın yoldan çıkmış oğullarına gösterdiği gibi, bunların kötü insanlar olmadığına kendini ikna etmeye çalışıyordu. Başrahip olarak, onların başarısızlığı onun başarısızlığıydı; onların suçu onun suçuydu. Yine de, kutsal olsun ya da olmasın, insan insandır, diye düşündü Başrahip.

Adem'in bir kadının cinsel organını arzuladığı gibi, şehvet şehvettir; ister kötü kalpli ister saf kalpli olsun, tıpkı kıvrılan bir yılanın Adem'in cinsel organını bilmesi gibi. Maymundan keşişe kadar, bedensel arzular Yaratılış'ın temel planına kazanmıştı. Bu yeni grotesk, Vonig'in inancını doğruladı: İnsan , kendi inanç yasaları pahasına bile olsa, Yaratılış Yasalarına uymaya devam edecekti .

Başrahip kürsüyü dolaştı ve aralarında dolaştı. "Sen," dedi bir keşişe tekme atarak, "Şeyle ne yapacağım şimdi?"

Şaşırın rahip, "Bilmiyorum, Başrahip. Benim değil," diye yanıtladı.

Vonig onu azarlayarak, "Hepsi senin," dedi. "Sen bir Konsey Rahibisin!" Başka birine yöneldi , "Sen! Bununla nereye varmayayım ki?"

İkincisi, "Katedralin tepesinde mi?" diye yanıtladı.

"Neden olmasın?" diye sordu Başrahip.

"Dolu."

"Öyle işte—hiç yer kalmadı."

"Belki de Notre Dame?"

"Ama onlar daha fazlasını istemiyorlar."

Üçüncü bir rahip söz aldı: "Başrahip, kuzeyde kutsal bir yer biliyorum; yeni bir katedral var."

Hediyeyi şu kişiye gönderebilir miyiz—"

Vonig arkasını dönüp sözünü kesti, "HAYIR! Artık hiçbiri Konsey manastırlarının

topraklarından ayrılmasın! Kutsal Makam'ın her tarikatını Gardiens ve Canello'nun bu hediyeleri yontmuş usta taş ustalarıyla dolu olduğuna ikna ettik ! Keşke biz de kendimizi kontrol edebilseydik. Hayır, hediyeler değil. Günahlar! Sizinkiler—taşa işlenmiş! Yeter!"

Keşiş, Vonig'in delici bakışlarından gözlerini kaçırdı. Vonig döndü ve aralarında ileri geri yürüdü, "Şunu anla. Heykeller, günahlarınızın zamansız kayıtlarından başka bir şey değil ; cehenneme haklı bir talepte bulunmanızı sağlayacak taşa kazınmış kayıtlar . Ve bu Kapı Taşının Kadın Hayaleti... "

Aniden, Ivan'ın zihninden bir sürü şehvetli imge geçti; Lucifael ile hayal ettiği birleşmenin sapkın zihinsel resimleri. Ve gece yarısı gerçekleşen buluşmanın ilk başta sandığı gibi bir rüya olmadığını keşfetti.

"Çok çekici, değil mi? Olgun ve istekli? Ve ah, ne kadar da memnun etmeye hevesli..."

İvan'ın gözleri, bağlı ve çırpınan grotesk figüre ve onun yaratılmasında daha önce farkında olmadan oynadığı doğrudan rolün tam olarak farkına varmasına şaşkınlıkla açıldı.

"Ve lanetlenmeyi hak ettiğinizde, belki de şehvetinizin bu fahişe ruhu sizi şurada karşılayacaktır..."

Cehennem ve teselli, tıpkı bir zamanlar yaptığı gibi. Ancak, artık sizi baştan çıkarmak için iğrenç ve kötü cazibesıyla ayartmaya ihtiyacı kalmadığına göre, belki de sizi gerçek yüzüyle -korkunç bir Yılan veya Ejderha gibi- teselli edebilir. Ya Kadın- Hayalet gerçekten Şeytan'ın kendisiyse? Ah, gerçekten de, belki de hayal bile edemeyeceğiniz şekillerde sizi teselli edebilir . Belki de çılgılık atarken bedeninizi kirletebilir -sizinle sonsuza dek istediğini yapabilir . Ah, bunu yapabileceği hayal gücü dolu yollar -birçok işkence. Bunları sayabilir misiniz bile -en sert adamın bile kırılğan bir kızın gözyaşlarını dökceği sonsuz yollar- tüm bunlar olurken, yanarken -sonsuza dek ateşlerde çılgılık at "Cehennemin mi?" Vonig hepsine kaşlarını çatarak baktı. Yerdeki kutsal yazıları aldı, Onu öptü ve kürsüye doğru yürüdü. Kürsü sertçe yere bıraktı, öfkesi katedralin her yerinde yankılandı.

İvan, itirafının Lazarus'un güvenliğini tehlikeye atabileceğinden emindi ve her dürüst ve koruyucu ebeveynin yapacağı gibi, içgüdülerine uyararak hiçbir şey söylemedi. Başrahabin devam eden saçmalıkları, İvan içindeki yeni şeytanla boğuşurken anlamsız mırıltılara dönüştü : ikinci bir çocuğun babası olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldı. İrmik bir görüntü— ikinci bir Lazarus— taşınması gereken ek bir yük. Çenesini sıktı ve bakışlarını altındaki kaldırım taşlarına dikti.

Başrahip alnındaki teri silkeleyip, "Aramızda boş eller var ! Onları yine iş başında göreceğim — manastır için yeni bir çan kulesi inşa ediyorlar!" diye bağırdığında Ivan irkildi. Başrahip başını kaldırdı ve katedral kanadının loş üst kısımlarını inceledi.

Ellerini kavuşturdu ve sakin bir sesle vizyonunu onlarla paylaştı: " Daha yüksek ve daha derin olacak. Tabanı tepesinden daha geniş olacak ve binlerce Grotesk'i barındıracak kadar terası olacak. Birincisi, güneş ışığı; kule gökyüzüne o kadar yükselecek ki, güneş bu taş Şeytanların üzerine asla batmayacak. Gerekirse, kule bulutları delecek. İkincisi, kutsal toprak; içinizden biri içeride kilitli kalacak."

Kulede sürekli dua edin ve ömrünüzün geri kalanında tövbe olarak çanı çalın.

Böylece kule, katedralimizden bile daha kutsal hale gelecektir.

Son olarak, kötülüğü uzaklaştırmak için kuleyi yuvarlak yapacağız, böylece iğrençlikleriniz her yöne bakacak. Şeytan, taştan yapılmış grotesklerinizi yeryüzündeki her tepeden ve vadiden görecektir ve bu topraklardan korkacak. Şimdi bana, inşaatın... diyebilirsiniz.

"Böyle bir kulenin inşası mümkün değil. Öyleyse cevabım basit: Bana neden mümkün olmadığını, onu inşa ederek göstereceksiniz . Şimdi ne diyorsunuz?"

"Çılgılık!" İki rahip onunla boğuşurken, grotesk yaratık çırpınıyordu. İvan çenesini sıktı.

"Kalkın!" diye bağırdı Vonig. Keşişler hep birlikte ayağa kalktılar.

"Bu grotesk, günün ilk ışıklarıyla birlikte güneşe maruz kalacak ve böylece taşa dönüşecektir." Sonra onu İtalya'ya, Umbria'daki Canello'ya naklettirip yerleştireceğim. Bununla birlikte, Başrahip Domingus'a bir mektup göndererek, onun manastırında doğan herhangi bir Groteskin Buraya bir manastır görevlisi gönderilecek . Bundan böyle kendi günahlarımızı ve İtalyan kardeşlerimizin günahlarını taşıyacağız ."

Vonig, "Hamam evine götürün!" diye bağırdı. "Onu havuz sütunlarından birine bağlayın ve yarına kadar sıkı gözetim altında tutun." Elini sert bir şekilde sallayarak iki keşişi gönderdi ve onlar da gergin Grotesk heykelini kiliseden dışarı taşıdılar. Dikkatini tekrar keşiflere çevirdi, "Bildiğiniz gibi, Grotesk heykelini bu sabah bulduğumuzdan beri; bu cinsel birleşme kesinlikle dün akşam gerçekleşti. Eğer hiçbiriniz babası değilseniz, ben..." Her birinizin emriniz altındaki rahipler ve yaverlerle konuşmasını bekliyorum. Eğer biriniz bu Şeytanın babasının kim olduğunu keşfederse, beni derhal bilgilendirmenizi bekliyorum. Ve bu toplantının sadece Alt Konsey Keşişleri için olduğunu hatırlatmama gerek yok. Konsey meselelerinden bahsetmek veya Kapı Taşı'ndan söz etmek ölümlü cezalandırılır." Vonig kürsüye vurdu , "Manastırımı geri alacağım! Şimdi, gözümün önünden kaybolun!" Konsey Keşişleri hep birlikte dönüp kapıya doğru yöneldiler. Bunun üzerine Başrahip başını eğdi ve şakağını ovuşturdu.

Sıranın en sonunda olan Ivan kapıdan içeri adımını attığında Vonig arkasından "Rahip Ivan!" diye seslendi. İvan kaskatı kesildi ve yüreği ağzına gelmiş bir halde yavaşça döndü. "Evet Başrahip?"

"İtiraf etmek istediğiniz bir şey var mı?" Anlar günler kadar uzun sürdü .

"Başrahip yok."

"Gerçekten mi?" Aradan daha çok gün geçti.

Vonig tekrar sordu: " Mezarlarınızda bir fare olduğunu inkar mı ediyorsunuz?"

"Bir fare mi?"

Vonig, yorgun bir gülümseme yüzüne yayılırken, "Öldürmeyeceksin, değil mi?" diye üçüncü kez sordu.

"Keşke benim keşişlerim de görevlerini sizin kutsal mezarlık beyefendiniz kadar açıkça görebilselerdi."

"Evet, Başrahip." diye yanıtladı Ivan.

"Çocuğu tekrar ziyaret etmeliyim, yakında... Lazarus mu acaba?"

"Onun adı bu."

"Sağlığı nasıl?"

"Sağlıklı ve aktif; dua ve tövbede düzenli ve cömert; hiçbir şeye ihtiyacı yok," diye ekledi Ivan omuz silkerek.

"Lazarus, ona verdiğiniz görevleri nasıl yerine getiriyor? Orada daha fazla yardıma ihtiyacı var mı ? Belki de daha zorlu günlerde yardım için bir iki yaver daha gerekir? Eğer öyleyse, ben

Gerekli iş gücü vardiyalarını yapabilirler."

"Yeraltı mezarlığı işlerinde bana yardımcı olacak kişiler olarak Squire Lazarus ve Friar Odino'dan daha iyisini isteyemedim . Üçümüz de verilen tüm görevler için fazlasıyla yeterliyiz, Başrahip."

"Vay halimize . Zavallı çocuk," diye ekledi Vonig başını sallayarak. Derin bir nefes aldı ve ayrılırken Ivan'a kutsal kitaptan bir öğüt verdi: "Gerçekten... bunu en küçüklerimden birine yaptığınız her şey , bana yapmışsınız demektir."

"Evet, Başrahip."

Gözleri aradılar.

Vonig döndü ve katedralin içini inceledi; gözleri, yeni keşfedilen canlı Grotesk heykelin bulunduğu yöne bakıyordu . Kaşları çatıldı ve çenesini sıktı. "Gidebilirsiniz."

İvan başını eğerek, yeni keşfettiği günahın ağırlığıyla yüreği buruk bir şekilde aceleyle katedralden çıktı .

[3. Bölüm Sonu]

Bu edebi eser yaratıldı .

d yalnızca şu amaçla ithaf edilmiştir :

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Mirası hepimizin içinde yaşamaya devam etsin —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~